

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/125/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314010939
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1314010939.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Petra Štiffa a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného H. H. pre trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 1T/276/2014 zo dňa 05.09.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.04.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného H. H., X.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 1T/276/2014 zo dňa 05.09.2017 bol obžalovaný H. H. uznaný vinným zo spáchania trestného činu skrátene dane podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti Y., s.r.o., v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2005, ktoré podal dňa 25.04.2005 u správcu dane na G. úrade Bratislava III, uviedol základ dane zo zdaniteľných obchodov spoločnosti Y., s.r.o., vo výške 7.192.681 Sk a daň z pridanej hodnoty na výstupe vo výške 1.366.609 Sk, pričom správca dane na základe nahlasovacích povinností daňových subjektov zistil, že základ dane predstavuje sumu 8.055.879,10 Sk a daň z pridanej hodnoty na výstupe sumu 1.530.616,90 Sk, a teda daňový subjekt mal v uvedenom období príjmy za vyfakturované dodávky tovaru a služieb spoločnosti DV H., s.r.o., a spoločnosti V-P.O.S. J., s.r.o., ktoré do daňového priznania k dani z pridanej hodnoty nezahrnul, čím skrátil daň na výstupe o sumu 164.007,90 Sk (5.444,06 €),

za čo mu bol podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona účinného v čase skutku uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon bol podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase skutku podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie smerujúce proti výroku o vine a trestu, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19.10.2017. Napadnutému rozsudku vytýka nejasnosť, neúplnosť skutkových zistení a nesprávne posúdenie skutku. Súd sa nevyrovnal so všetkými pre rozhodnutie významnými skutočnosťami a nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a bez pochyb preukázané tvrdenie súdu prvého stupňa, že skutok je trestným činom. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvého stupňa síce vykonal opätovné dokazovanie vytýkané odvolacím súdom, avšak skutkový stav zostal de facto nezmenený. Z takto zisteného skutkového stavu a zabezpečených dôkazov má obhajoba zato, že nebolo preukázané, že obžalovaný skrátil daň úmyselne. Pri hodnotení dôkazov zadovážených v trestnom konaní je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že počas vyšetrovania sa nepodarilo zabezpečiť účtovníctvo daňového subjektu Y., s.r.o. (t.j. kompletne a ucelené) za účelom posúdenia pravdivosti skutočností deklarovaných v daňovom priznaní a v ďalších účtovných dokladoch. Z hľadiska trestnosti stíhaného skutku nemožno opomenúť, že iba riadne nevedenie účtovníctva, prípadne úplná absencia účtovných dokladov sama osebe neznamená,

že konanie obvineného, ktorý správcovi dane hodnoverne nepreukázal prijatie zdaniteľného plnenia (resp. bolo preukázané že časť faktúr nebola do daňového priznania zahrnutá), je pokryté zavinením vo forme úmyslu zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. V daňovom konaní platí tzv. obrátené dôkazné bremeno spočívajúce v tom, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte a jednotlivé skutočnosti podstatné pre určenie daňovej povinnosti musí preukazovať daňový subjekt, a ak ich nepreukáže, je správca dane oprávnený postupovať podľa domniek (predpokladov) uvedených v príslušných daňových predpisoch. V tomto smere je potrebné poukázať na príslušné ustanovenia zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorých ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov. Pri dokazovaní v daňovom konaní teda správca dane preukazuje len existenciu, respektíve neexistenciu skutočností rozhodujúcich pre určenie výšky dane a daňový subjekt preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní. Uvedené postupy však neplatia pre trestné konanie, kde je práve úlohou orgánov činných v trestnom konaní dokazovať všetky rozhodné skutkové okolnosti. Konkrétne dôkazy obsiahnuté vo vyšetrovacom spise dokumentujú skutkové okolnosti, tieto však pre absenciu obligatórne stanovených zákonných znakov objektívnej a subjektívnej stránky nenapĺňajú skutkovú podstatu trestného činu neodvedenia dane a poisťného ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Z výpovedí svedkov, listinných dôkazov ani zo znaleckého posudku nemožno záver o priamom úmysle vyvodiť, naopak, súd v tomto smere nevykonal prakticky žiadne dokazovanie a obmedzil sa výlučne na opieranie sa o svoje ničím nepodložené dedukcie a úvahy o prevedení obchodného podielu počas daňovej kontroly, ktorý údajne má poukazovať na priamy úmysel obžalovaného skrátiť daň. Takáto úvaha nemá žiaden právny ani skutkový zmysel a nemožno z nej ani vyvodzovať žiaden záver o páchaní úmyselného trestného činu. Prevod obchodného podielu počas daňovej kontroly nie je trestným činom ani iným sankciou postihnutelným konaním. Ani prevod obchodného podielu, ani prípadné neodovzdanie účtovníctva novému spoločníkovi a konateľovi nemá na spáchanie uvedeného trestného činu žiaden vplyv, nakoľko existovali objektívne dôkazy, o ktoré sa daňový úrad, resp. resp. polícia mohli oprieť, a to najmä daňové priznanie a faktúry od obchodných partnerov spoločnosti Y., s.r.o. Pokiaľ súd mal záujem preukazovať priamy úmysel obžalovanému, podľa názoru obhajoby mal vychádzať najmä z výpovedí svedkov - štatutárnych orgánov spoločnosti DV H., s.r.o. a V-P.O.S. Promotion, s.r.o., ktorí však vo svojich výpovediach žiadne relevantné dôkazy v tomto smere neposkytli. Obrana obžalovaného, že nedopatrením zabudol niektoré faktúry zahrnúť do daňového priznania, nebola vyvrátená žiadnymi relevantnými, či už výpoveďou svedka alebo listinným dôkazom. Preto závery súdu v tomto smere nie sú podložené žiadnym priamym alebo nepriamym dôkazom. Súd sa tu ocitá v dôkaznej núdzi a dôkazy nahrádza svojimi úvahami a domnienkami, ktoré sa však neopiera o žiaden dôkaz. Súd v napadnutom rozsudku konštatuje, že „žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku". Obžalovaný v tomto smere namietal, že bol obžalovaný zo skutku, ktorý je uvedený vo výrokovej vete obžaloby, a len o takomto skutku mohol súd rozhodovať (a teda súd mal skonštatovať, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, a nie v rozsudku) - pritom počas celého konania pred súdom prokurátor obžalobný skutok nezmenil (s výnimkou záverečnej reči v sume skrátenia dane), hoci bolo evidentné, že obžaloba je pochybná, a skutok v obžalobe je uvedený a vyšpecifikovaný chybne a v rozpore s dôkaznou situáciou a príslušnými daňovými predpismi. Obžalovaný sa nemôže stotožniť s právnym názorom súdu o písárskej chybe, ktorú súd konvalidoval už v trestnom rozkaze. Nejedná sa o žiadnu písársku chybu, ktorú je možno opraviť. Pokiaľ by to tak bolo, mohol tak urobiť prokurátor počas prípravného konania, v obžalobe, po podaní obžaloby, počas hlavného pojednávania a napokon v záverečnej reči, čo však obžaloba nerealizovala a striktno sa pridržala výrokovej vety obžaloby. Takéto podstatné pochybenie už totiž nie je písárskou chybou, ale rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá charakterizuje skutok. V opačnom prípade by sme napríklad mohli považovať za písársku chybu uvedenie DPH namiesto dane z príjmu. Na podporu uvedeného obhajoba poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia, kde sa uvádza tak daň na vstupe ako aj daň na výstupe. V tejto súvislosti obhajoba preto namietala aj totožnosť skutku, pretože začatie trestného konania, obvinenie ako aj obžaloba tvrdila, že obžalovaný skrátil daň na vstupe, pričom jednoznačne malo ísť o daň na výstupe. Konvalidáciou súdu tak došlo k zmene skutkového deja v tom smere, o akú daň sa jednalo a akú daň obžalovaný vlastne skrátil, pričom súd tak uvedené realizoval z vlastnej vôle (v dôkaznej núdzi

napomohol obžalobe, ktorá uvedené pochybenie nenapravila), čím súd porušil zásadu „rovnosti zbraní“, nakoľko nebol len nezávislým rozhodcom a sudcom pri „súboji“ obžaloby a obhajoby, ale sám nahradil činnosť polície a prokuratúry tým, že zmenil skutok v obžalobe zásadným spôsobom. V tejto časti súd postupoval podľa názoru obhajoby v príkrom rozpore s názorom odvolacieho súdu o zachovávaní kontradiktórnosti konania, kedy súd nemá pomáhať obžalobe a ani nemá sám od seba svojou aktívnou iniciatívou naprávať chyby obžaloby v súvislosti so skutkom a jeho popisom v obžalobe. Súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkou obhajoby, že daň určená v daňovom konaní podľa pomôcok nemôže byť predmetom trestnoprávneho postihu. Takto vypočítaná daň absolútne nezodpovedá reálnemu a skutočnému účtovnému stavu spoločnosti Y., s.r.o., a preto ani nemôže byť podkladom pre trestné konanie. Daň získaná a vypočítaná podľa pomôcok nemôže slúžiť súdu ako dôkaz, ale len ako podklad v konaní, pričom je nutné zistiť a vypočítať skutočnú (reálnu daň), ktorá vyplýva z účtovných podkladov. To však v tomto konaní absentuje. Súd uviedol, že „daňový úrad sa neopieral len o odhady vzniku zdaniteľných plnení, ale reálne faktúry deklarujúce minimálne uskutočniteľné zdaniteľné plnenia predložené podnikateľskými subjektami, ktoré v rozhodnom čase so spoločnosťou Y., s.r.o., obchodovali. Práve takouto citáciou podporil súd tvrdenie obhajoby, že daňový úrad ako aj súd mali k dispozícii minimálne faktúry od DV H., s.r.o. a V-P.O.S. J., s.r.o., ale nemali k dispozícii kompletne a úplné účtovníctvo spoločnosti Y., s.r.o., tak na strane príjmov, ale aj na strane výdavkov, ktoré je nutné potrebné pre určenie, aká bola skutočná daňová povinnosť na vstupe a na výstupe, a či obžalovaný skutočne daň skrátil. Pokiaľ v daňovom konaní postačuje 33 faktúr ako pomôcka, na základe ktorých potom bola určená daň, potom v trestnom konaní je takéto určenie dane nedostačujúce a nemôže tvoriť základ pre trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného. K takémuto záveru možno dôjsť výlučne na základe úplného a kompletného účtovníctva, ktoré bude podrobené znaleckému skúmaniu. Je predsa zrejmé, že okrem dodávateľov DV H., s.r.o. a V-P.O.S. J. s.r.o. mohla mať Y., s.r.o. aj iných dodávateľov a aj odberateľov, a preto závery o DPH na vstupe a výstupe (a teda aj konečnej daňovej povinnosti) mohli byť úplne iné, a to aj napriek deklarovaným údajom v daňovom priznaní. Obhajoba ďalej namieta nezákonnosť fotokópií faktúr overených policajtom, pretože Trestný poriadok ani iný právny predpis neudáva, že by policajti overovali pravdivosť, úplnosť a správnosť akejkoľvek listiny, tobôž účtovných resp. daňových dokladov, na takúto činnosť nemá totiž policajti zákonné oprávnenie. Vyšetrovateľ mal možnosť uvedené faktúry zadovážiť v origináloch, a to bez akýchkoľvek problémov, od konateľa spoločnosti DV Metal, s.r.o., svedka pána G. postupom podľa § 89 Trestného poriadku. Súd sa nevyrovnal s námietkou obhajoby, že v skutkovej vete obžaloby nie sú uvedené čísla jednotlivých faktúr. Takáto špecifikácia je nutná už aj s poukazom na právne názory a rozhodovaciu právomoc súdov v obdobných prípadoch. V konaní úplne absentovalo dokazovanie v časti spoločnosti V-P.O.S. J., s.r.o. Z vyššie uvedených skutočností je preto podľa názoru obžalovaného možné vyvodiť záver, že nie je jednoznačne a nepochybne preukázané, že skutok je trestným činom, a že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku aj napadnutý rozsudok trpia závažnými vadami, nakoľko po vykonaní dokazovania existujú vážne, rozumné a rozsiahle pochybnosti o tom, že skutok je trestným činom. Súd musí vychádzať pri svojom rozhodovaní výlučne z jednoznačných dôkazov zadovážených zákonným a procesným spôsobom, a nie z dohadov, indícií a ničím nepodložených špekulácií. Obhajoba preto navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, alebo obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku na neverejnom zasadnutí, preto nariadil vo veci verejné zasadnutie, o ktorom obžalovaného upovedomil. Obžalovaný písomne požiadal o vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v jeho neprítomnosti, čomu nebránili žiadne zákonné prekážky, a preto odvolací súd podľa § 293 ods. 5, ods. 7 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa Krajskej prokuratúry Bratislava považovala napadnutý rozsudok za správny a zákonný a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca poukázal písomné dôvody odvolania a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, alternatívne oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 02.09.2011 obžalobu na obvineného H. H. a spol. pre trestný čin skrátania dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase skutku na tom skutkovom základe, že

- ako konateľ spoločnosti Y., s.r.o. v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrtroka 2005, ktoré podal dňa 25.04.2005 u správcu dane Daňovom úrade Bratislava III, uviedol základ dane zo zdaniteľných obchodov spoločnosti Y., s.r.o. vo výške 7.192.681 Sk a daň z pridanej hodnoty na výstupe vo výške 1.366.609 Sk, pričom správca dane na základe nahlasovacích povinností daňových subjektov zistil, že základ dane predstavuje sumu 8.055.879,10 Sk a daň z pridanej hodnoty na vstupe sumu 1.530.616,90 Sk a teda daňový subjekt mal v uvedenom období príjmy za vyfakturované dodávky tovaru a služieb spoločnosti DV H., s.r.o. a spoločnosti V-P.O.S. J., s.r.o., ktoré do daňového priznania k dani z pridanej hodnoty nezahrnul, čím skrátil daň na výstupe o sumu 164.007,90 Sk (5.444,06 €).

Uznesením Okresného súdu Pezinok sp.zn. 1T/95/2011 zo dňa 29.10.2014 došlo po zmene v osobe predsedu senátu k vylúčeniu trestnej veci obvineného H. H. zo spoločného konania s tým, že vec obvineného H. H. sa od tohto momentu vedie pod sp.zn. 1T/276/2014.

Obžalovaný H. H. učinil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, a preto bolo potrebné vykonať vo veci dokazovanie.

Súd prvého stupňa o obžalobe pôvodne rozhodol odsudzujúcim rozsudkom sp.zn. 1T/276/2014 dňa 18.05.2016, ktorý bol odvolacím súdom pod sp.zn. 3To/95/2016 dňa 04.10.2016 zrušený z procesných dôvodov, a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To/95/2016 zo dňa 04.10.2016 súd prvého stupňa opätovne nariadil výsluch obžalovaného H. H., ktorý však využil svoje právo a odmietol vypovedať, a preto na návrh prokurátora súd podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Súd prvého stupňa zopakoval výsluch svedkyne A.. R. P. i znalkyne A.. Z. F.. Odvolací súd konštatuje, že po vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie súd prvého stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, a tieto dôkazy v spojení s dôkazmi vykonanými v súlade so zákonom už pred zrušením prvého napadnutého rozsudku odvolacím súdom boli zákonným podkladom pre zistenie skutkového stavu v rozsahu dostatočnom pre spravodlivé rozhodnutie. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Právne úvahy súdu prvého stupňa uvedené v odôvodnení rozsudku sú priradené k skutkovým okolnostiam vyplývajúcim z vykonaných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a tiež sa dôsledne a precízne vysporiadal s obhajobou obžalovaného. Odvolací súd teda mohol pristúpiť k preskúmaniu správnosti napadnutého rozsudku z meritórneho hľadiska a dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci správne a zákonne, pričom odvolací súd sa s dôvodmi napadnutého rozsudku sa plne stotožnil.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že k nezahrnutiu faktúr do daňového priznania za 1. štvrtrok 2005 došlo nedopatrením. Skutkový stav vo veci nebol sporný, obžalovaný nepopieral pravdivosť skutkovej vety, ktorej okolnosti jednoznačne vyplynuli predovšetkým z listinných dôkazov. Z daňového priznania k DPH za 1. štvrtrok 2005, z protokolu Daňového úradu Bratislava III č. 602/321/110324/2007/Po o určení dane z 33 dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou Y., s.r.o. pre odberateľa DV H., s.r.o., a faktúry č. XXXXXX zo dňa 08.03.2005 vystavenej odberateľovi V-P.O.S. J., s.r.o. je zrejme,

že spoločnosť Y., s.r.o. prijala z realizovaných obchodov s uvedenými spoločnosťami príjem vrátane DPH, avšak tento obžalovaný v daňovom priznaní neuviedol, a ani vybratú DPH neodviedol do štátneho rozpočtu.

In concreto, obžalovaný v daňovom priznaní deklaroval základ dane vo výške 7.192.681 Sk, DPH na výstupe vo výške 1.366.609 Sk a odpočítanie DPH na vstupe vo výške 1.348.537 Sk, t.j. výška daňovej povinnosti bola podľa obžalovaného 18.072 Sk. Na základe odberateľských faktúr poskytnutých inými správcami dane od podnikateľských subjektov DV H., s.r.o. a V-P.O.S. J., s.r.o. a ďalších podkladov správca dane pri daňovej kontrole podnikateľského subjektu zistil, že z uvedených faktúr vznikla daňová povinnosť, avšak tieto obžalovaný do daňového priznania nezahrnul. Nakoľko obžalovaný bol počas daňovej kontroly pasívny a nepredložil žiadne doklady preukazujúce nárok na odpočet DPH na vstupe, správca dane nárok na odpočet nepriznal.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď poukázal na iné zásady dôkaznej povinnosti v trestnom konaní v porovnaní s daňovým konaním, a primárne dospel k záveru, že pri určovaní výšky daňovej povinnosti je potrebné uznať obžalovaným deklarovanú daň vstupe. Hoci obžalovaný v daňovom konaní nepredložil dôkazy o tom, že DPH v deklarovanej výške podnikateľský subjekt, ktorého bol konateľom, skutočne zaplatil za dodané tovary a služby, nemožno z dôvodu dôkaznej núdze bez pochybností konštatovať, že sa tak nestalo, čo podľa zásad platných v trestnom konaní treba vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Následne bolo potrebné zamerať pozornosť na základ dane na výstupe (od ktorého sa následne odpočítala deklarovaná daň na vstupe vo výške 1.348.537 Sk). Na základe znaleckého dokazovania a listinných dôkazov, odberateľských faktúr zahrnutých i nezahrnutých do účtovníctva, súd prvého stupňa správne určil, že obžalovaný v rozhodnom období reálne obdržal DPH vo výške 2.879.153,90 Sk, avšak priznal sumu o 1.512.544,90 Sk nižšiu, v dôsledku čoho po odpočítaní deklarovanej DPH na vstupe odviedol do štátneho rozpočtu DPH v rozsahu nižšom o minimálne 164.007,90 Sk.

V súlade so zásadami trestného konania a na základe riadne vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne uzavrel, že rozsah skrátenia dane podnikateľským subjektom Y., s.r.o., bol v rozhodnom období 164.007,90 Sk (5.444,06 €).

Súd prvého stupňa venoval dostatočnú pozornosť hodnoteniu vykonaných dôkazov z hľadiska podradenia preukázaných skutkových okolností pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu, a to po riadnom vysporiadaní sa tak s objektívnou stránkou konania obžalovaného ako aj s jeho zavinením. Tiež neopomenul analyzovať možnosť použiť také znenie Trestného zákona, ktoré je pre obžalovaného priaznivejšie, čo bolo povinnosťou súdu z dôvodu, že od spáchania skutku do rozhodovania súdu o ňom nadobudol účinnosť Trestný zákon č. 300/2005 Z.z. Odvolací súd nepovažuje na tomto mieste za potrebné v celom rozsahu opakovať správnu a vyčerpávajúcu argumentáciu súdu prvého stupňa k právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase skutku. Dôvody uvádzané súdom prvého stupňa si odvolací súd v celosti osvojil a odkazuje na ne.

So zreteľom na obhajobu obžalovaného bolo základnou otázkou hodnotenia dôkazov ustálenie zavinenia obžalovaného. Aj odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný nezahrnul vybratú DPH do daňového priznania úmyselne, a to vo forme priameho úmyslu v zmysle § 4 písm. a) Trestného zákona účinného v čase skutku, pretože vedel, že ako konateľ obchodnej spoločnosti je povinný všetky daňové doklady týkajúce sa zdanielných plnení zahrnúť do daňového priznania, predovšetkým v súlade so skutočnosťou priznať rozsah DPH, ktorú podnikateľský subjekt obdržal od obchodných partnerov, a odviesť správne deklarovanú DPH do štátneho rozpočtu. Vzhľadom na podstatu protiprávneho konania obžalovaného, ktorého následkom je na jednej strane ujma štátu a na druhej strane neoprávnený majetkový prospech podnikateľského subjektu, ktorého jediným spoločníkom bol v čase skutku obžalovaný H. H., je zrejmé, že opomenutie obžalovaného, ktorý bol v zmysle vlastnej výpovede aj osobou zodpovednou za vedenie účtovníctva, prinieslo priamy neoprávnený majetkový prospech vo výške minimálne 5.444,06 € priamo obžalovanému. Výlučne obžalovaný mal v rozhodnom období možnosť a povinnosť konať v mene podnikateľského subjektu, vystavovať faktúry, zabezpečovať evidenciu príjmov a výdavkov, uchovávať daňové doklady, viesť účtovníctvo v súlade so zákonom, a preto nie je možné pripustiť, že len zabudol priznať vybratú DPH vo výške 1.512.544,90 € (od ktorej bola z vyššie rozobratých dôvodov odpočítaná údajne zaplatená DPH na vstupe), keďže sa jedná

o viac ako polovicu celkovo vybratej DPH od odberateľov vo výške 2.871.868,30 €. Zo zistených skutočností bez pochybností vyplýva, že obžalovaný sledoval zníženie vlastnej daňovej povinnosti, čo jednoznačne zodpovedá priamemu úmyslu ukrátiť štátny rozpočet vo väčšom rozsahu vo vlastný prospech. Ak obžalovaný priznal vybratú DPH vo výške 1.366.609 Sk a opomenul priznať 1.512.544.90 Sk, je racionálnym myslením vylúčené, aby na sumu predstavujúcu viac ako 100 % deklarovanej sumy zabudol. Uvedená argumentácia obžalovaného by zrejme bola prijateľnejšia, ak by sa jednalo o zatajenie vybratej DPH z jednej - dvoch faktúr, a v zanedbateľnej výške oproti deklarovanej sume, avšak obžalovaný zatajil vybratú daň z väčšiny uskutočnených zdaniteľných plnení, a to za krátke zdaňovacie obdobie - štvrtrok. Na základe týchto úvah ani odvolací súd nezistil žiadne rozumné pochybnosti o zavinení obžalovaného. Zavinenie ako subjektívny vzťah páchatel'a k svojmu konaniu nie je možné preukázať žiadnym z obhajobou uvádzaných spôsobov (napr. výpoveď svedka), pretože sa jedná o psychický proces prebiehajúci vo vedomostnej a vôľovej zložke osobnosti páchatel'a. Vyvodzuje sa z preukázaných skutkových okolností za použitia zásad logického uvažovania. Odvolací súd dospel k záveru, že hodnotiace úvahy súdu prvého stupňa zodpovedajú takémuto spôsobu hodnotenia, a preto ich nemožno považovať za domnienky a špekulácie, ako ich nedôvodne označila obhajoba.

K odvolacím námietkam, ktoré nie sú pokryté vyššie uvedenými úvahami odvolací súd uvádza nasledovné:

Práve z dôvodu, že obžalovaný si riadne neplnil ani povinnosti vyplývajúce zo zákona o účtovníctve, a nepredložil chýbajúce daňové doklady, musel správca dane pristúpiť k žiadostiam o súčinnosť adresovaným iným správcom dane, a takýmto spôsobom nahradiť chýbajúce faktúry, ktoré obžalovaný odberateľom vytavil, a z ktorých mu vznikla daňová povinnosť. Nejedná sa však o žiadne pomocné materiály pre správcu dane, ako uviedla obhajoba, ale o skutočné faktúry vystavené spoločnosťou Y., s.r.o., ktoré odberatelia spoločnosti v súlade so zákonom archivovali a predložili. Ostatné údaje uvedené obžalovaným v daňovom priznaní orgány činné v trestnom konaní a súd prvého stupňa správne hodnotili ako nespochybnené, čo sa vzťahuje aj na ich dôvod a základ, pretože obžalovaný nespochybnil ním deklarovaný objem príjmov a výdavkov z ostatných zdaniteľných obchodov (ale ani tých, z ktorých neodviedol prijatú DPH). Je preto zo strany obhajoby neopodstatnené odvolávať sa pri nepreukázaní zavinenia obžalovaného na nekompletnosť účtovníctva, keď túto zaviniť výlučne obžalovaný, a jeho opomenutie bolo kompenzované činnosťou správcu dane pri dohľadávaní chýbajúcich dokladov.

Nie je pravdivé tvrdenie obhajoby, že k zdaniteľnému plneniu zo strany V-P.O.S. J., s.r.o. nebolo vykonané žiadne dokazovanie. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že súd prvého stupňa prečítal jednak zmluvu ako aj faktúru č. 080305 zo dňa 08.03.2005 dodávateľ'a spol. Y., s.r.o. odberateľovi spol. V-P.O.S. J., s.r.o. za poskytované služby za mesiac február 2005 s celkovou fakturovanou sumou 45.630,50 Sk. Okrem čítania samotnej faktúry, táto bola obsahom protokolu o daňovej kontrole, ktorý bol na hlavnom pojednávaní tiež prečítaný, a tiež aj súčasťou a podkladom znaleckého dokazovania.

Námietka nepoužiteľnosti fotokópií faktúr overených policajtom nie je dôvodná, pretože v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci, a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Fotokópie faktúr vyhotovené z originálov, ktoré boli predložené správcom dane orgánom činným v trestnom konaní, a na ktorých orgán činný v trestnom konaní vyznačil ich zhodu s originálom, sú zákonným a použiteľným dôkazom v zmysle citovaného ustanovenia. Jedná sa o dôkaz listinou, ktorej pravosť nebola spochybnená ani samotným jej pôvodcom - obžalovaným, a ani subjektmi, ktoré na základe týchto faktúr uskutočnili platby spoločnosti obžalovaného. Trestný poriadok nevyžaduje dokazovanie originálom listiny, pričom ustálená súdna prax uprednostňuje dokazovanie originálmi prevažne v prípadoch spornosti pravosti listín. Nejedná sa však o prejednávany prípad. Odvolací súd však napriek uvedenému upozorňuje obhajobu, že § 561 ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 3 a 7 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 618/2005 o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi umožňuje policajtom, ktorí vo veci konajú, overiť totožnosť originálu s fotokópiou za súčasného opatrenia pečiatkou s určeným znením a podpisom overovateľ'a.

Hoci sa v obžalobe nesprávne uvádza formulácia o skrátaní dane na vstupe, argumenty obhajoby o porušení zásady zachovania jednoty skutku nemajú opodstatnenie. Zásada jednoty skutku predstavuje možnosť uznania obžalovaného vinným len za skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Skutok

tvorí konanie a následok, pričom podľa ustálenej súdnej praxe je totožnosť skutku zachovaná vtedy, ak je zachovaná aspoň čiastočná totožnosť konania alebo aspoň čiastočná totožnosť následku. V uznesení o vznesení obvinenia bolo obžalovanému kladené za vinu skrátenie dane tak na vstupe ako aj na výstupe, v totožnom zdaňovacom období, vo vzťahu k totožnému daňovému subjektu a totožným spôsobom, ako bolo neskôr uvedené v skutkovej vete obžaloby a aj napadnutého rozsudku. Pri slovách „výstup“ a „vstup“ sa jedná o rozdiel jedného písmena, pričom z podstaty skutku a z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní je zrejmé, že prokurátor mal v obžalobe na mysli daň na výstupe, a nie daň na vstupe, ktorej skrátenie by predstavovalo iné konanie než to, ktoré je popísané v skutkovej vete. Ak by obžaloba kládla obžalovanému za vinu skrátenie DPH na vstupe, muselo by sa jednať o zavinené neoprávnené uplatnenie odpočtu zaplatenej DPH, a nie uvedenie nižšieho základu dane, než bol skutočný objem prijatých zdaniiteľným plnením daňovým subjektom Y., s.r.o., zastúpeným obžalovaným. Súd prvého stupňa nepostupoval v rozpore s § 2 ods. 14 Trestného poriadku o rovnosti strán pred súdom, keď túto písársku chybu opravil.

Odvolačí súd nepovažuje absenciu konkretizácie faktúr, ktoré neboli obžalovaným zahrnuté do daňového priznania, uvedením ich presných čísel za podstatné pochybenie, ktoré by malo za následok neurčitost' skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, alebo jeho zameniteľnosť s iným skutkom. Skutok je dostatočne identifikovaný uvedením odberateľov daňového subjektu zastúpeného obžalovaným v konkrétnom zdaňovacom období. Nebolo pochyb, ktoré konkrétne faktúry vystavené obžalovaným pre jeho odberateľov mali byť predmetom dokazovania, tieto boli do vyšetrovacieho spisu zabezpečené a na hlavnom pojednávaní prečítané.

Odvolačí súd nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu uvedený v § 23 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 31 ods. 1 Trestného zákona. Venoval pozornosť stupňu spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného podľa § 3 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a to so zreteľom na okolnosti spáchania trestného činu, pohnútku páchatel'a, jeho osobu, ale aj na odstup 12 rokov od skutku a dĺžku trestného konania 8 rokov, čo podstatne stupeň spoločenskej nebezpečnosti znižuje. S prihliadnutím na osobu obžalovaného, na ktorého sa hľadí, akoby nebol odsúdený, súd prvého stupňa správne podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby uvedenej v § 148 ods. 3 Trestného zákona (2 až 8 rokov), ktorého výkon podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona podmienenčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, čo je pri spodnej hranici zákonného rozpätia. Takto uložený trest aj podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám individuálnej a generálnej prevencie, odzrkadľuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu i možnosti nápravy obžalovaného.

Odvolačí súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky ako neopodstatnené, pričom nezistil žiadne dôvody pre zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného H. H. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.